

Reflexions Sindicals

Nosaltres interines i interins del País Valencià manifestem el nostre total desacord amb les postures de CCOO respecte a la problemàtica de precarietat laboral que venim patint des de fa tants anys.

És lamentable que un sindicat que històricament s'ha caracteritzat per la seua definició de classe i pel seu activisme en defensa de les reivindicacions dels treballadors -sense importar-li si aquestes eren o no una conquesta fàcil, sinó el caràcter que de justícia social tingueren- pose ara com a màxima excusa per a no recolzar les mobilitzacions del col·lectiu d'interins docents que aquestes tenen “escasses possibilitats d'èxit” o bé que “les mobilitzacions siguen baldies” i també que les aspiracions del col·lectiu d'interins, degut a les modificacions legals que impliquen, es contemplen com “de logro improbable”.

Ens sembla preocupant que CCOO s'haja erigit en el màxim valedor de les tesis de l'administració, arribant a defensar-les i a justificar-les com a pròpies, i és igualment preocupant que s'autocontemple com l'únic sindicat que té la raó més absoluta, malgrat trobar-se totalment sol front a la resta d'organitzacions sindicals a les que acusa de ser les causants de tots els mals que arrossega el col·lectiu d'interins per demanar el que ells consideren *impossibles*.

Aquest sentit de soledat que pateix CCOO porta el sindicat a diferenciar, d'una banda, un suposat missatge “fàcil” que defensa unes *aspiracions impossibles* del col·lectiu d'interins i que pel seu sentit positiu tot el món entendria. Aquest missatge “fàcil” trobaria el recolzament de tots els altres sindicats per *fosques motivacions electorals*. D'altra banda estaria el seu missatge més “difícil” -i per tant més mal de fer arribar a la gent- que parla de “donar estabilitat als equips docents”. En realitat s'estan capgirant els termes. El missatge de CCOO és d'una senzillesa tan aclaparadora com ho és fer seues les tesis de l'administració i anar encara més enllà abogant per reduir al mínim, un 3 ó 4 %, el nombre d'interins en un parell d'anys. Açò naturalment implica la solució final del problema a través de la seua negociació. (Tens dos anys. Has aprovat oposicions: enhorabona! No: al carrer!) I efectivament es transformen uns llocs precaris en fixes sense importar les persones i, eliminat el col·lectiu, problema resolt. Qualsevol vessant o cost social es nega i es lloa el fet d'haver aconseguit transformar uns llocs de treball precaris en fixes.

Pels interins i interines no es tracta d'un problema de missatges *fàcils* o *difícils*, sino dels continguts del missatge. Com tampoc no es tracta d'estratègies electorals. És un problema de pura subsistència. I també de justícia social.

Entenem que l'interinatge (ocupar un lloc de treball degut a una qüestió molt puntual i durant un temps concret i breu) s'ha desvirtuat totalment i en l'actualitat ens trobem amb unes bosses de treball immenses on les persones (primer segurament fent unes substitucions, després ja amb vacants) han anat ocupant un lloc de treball que, any rere any, més o menys de facto, s'ha consolidat com l'ingrés econòmic bàsic de la unitat familiar o d'u mateix. I ara ens trobem amb el problema que un col·lectiu de persones, després d'estar ocupades fent ben fet el seu treball durant els anys més productius de la seua vida laboral, es veuen abocades a aprovar unes oposicions, que per edat, hàbits d'estudi, capacitat memorística... tenen més difícil que un recent llicenciat,

o a acabar en el carrer i en molts casos amb edats difícils per trobar una nova feina. I les edats difícils poden estar al voltant dels 35 anys on, segons per a què, les pàgines sèpia dels diaris diuen que ja no ets vàlid. Tot açò (canviar uns treballadors utilitzats en la seua millor època laboral, per uns altres nous de trinca) constitueix un problema social que afecta 11.000 famílies davant del qual no es pot ni és deu amagar el cap.

Finalment és del tot rebutjable que s'arribe a afirmar per part de CCOO –en un context on la unitat d'acció sindical és important- que, encara que ells assumiren la postura dels altres sindicats, res no canviaria. Ens sembla l'autojustificació d'aquell que, vivint com no pensa, acaba pensant com viu. D'aquell que s'empeny en parlar solament del que ell creu que és possible: a l'impossible acomiadament lliure i gratuït li diuen “cese” i aleshores ja és possible. També és impossible nomenar més funcionaris que places en una oposició i sembla ser que de moment si que és possible. En canvi, les vuit hores diàries de treball eren impossibles, però ja no ho són. Com també ara són impossibles les 35 hores setmanals... i és que, d'allò que és possible ja sabem tots massa coses .

Companys interins del sindicat AFID